

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 711/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. Ing. J. S., L., zastúpeného advokátkou JUDr. E. K., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. PK 1 T 56/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. Ing. J. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. augusta 2013 doručená sťažnosť Mgr. Ing. J. S., L. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. E. K., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“, v citáciách aj „porušovateľ“) v konaní vedenom pod sp. zn. PK 1 T 56/03 (ďalej len „namietané konanie“).

Z obsahu podanej sťažnosti a vyžiadaného spisu ústavný súd zistil, že proti sťažovateľovi je vedené pred okresným súdom trestné stíhanie pre trestné činy falšovania a pozmeňovania peňazí a cenných papierov podľa § 140 ods. 2 a 3 písm. b) a podvodu podľa § 250 ods. 1 a 4 písm. b) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v rámci konania vedeného pod sp. zn. PK 1 T 56/03, a to na základe obžaloby podanej 5. júna 2003. Okresný súd o obžalobe rozhodol rozsudkom z 21. júna 2005, ktorým uznal sťažovateľa za vinného z označených trestných činov a uložil mu úhrnný trest odňatia slobody vo výmere päť a pol roka. Na základe odvolania sťažovateľa bol však prvostupňový rozsudok uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 102/2009 z 28. apríla 2011 zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Sťažovateľ v sťažnosti najmä uvádza:

„Sťažovateľ listom zo dňa 27. 07. 2011, doručeným Okresnému súdu Bratislava III do podateľne dňa 29. 07. 2011 v rámci konania č. k. PK 1 T 56/03 podal dovolanie proti zrušujúcemu uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 To 102/2009 zo dňa 28. apríla 2011 (príloha č. 1). Sťažovateľ zistil, že Okresný súd Bratislava III dovolanie sťažovateľa bezodkladne nepredložil na rozhodnutie Najvyššiemu súdu SR, nezačal konanie o dovolaní v súlade s platnými ustanoveniami Trestného poriadku, čím zapríčinil prieťahy v tejto časti konania už viac ako 2 roky. Sťažovateľ podal sťažnosť na prieťahy predsedovi Okresného súdu Bratislava III listom zo dňa 08. 08. 2013, doručeným do podateľne súdu dňa 08. 08. 2013 (príloha č. 2). Otázka prieťahov v dovolacom konaní nebola riešená ústavným súdom ani v konaní č. k. III. ÚS 352/2012 - vid'. odôvodnenie nálezu č. k. III. ÚS 352/2012-31 zo dňa 14. mája 2013.

Stav neistoty sťažovateľa o výsledok dovolacieho konania trvá neprípustné už viac ako 2 roky, porušovateľ nezačal konanie o dovolaní v súlade s platnými ustanoveniami Trestného poriadku, sťažovateľ evidentne k prieťahom a nečinnosti súdu v časti konania

o dovolaní neprispel. Teda stav neistoty sťažovateľa o výsledok trestného konania a jeho traumy, psychického strádania trvá už viac ako 11 rokov, z toho v konaní o dovolaní už viac ako 2 roky, to všetko vinou porušovateľa.“

Podľa názoru sťažovateľa „Konanie porušovateľa voči sťažovateľovi nadobudlo charakter odmietnutia spravodlivosti súdneho konania podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Porušovateľ nekonzistentným a svojvoľným postupom marí prerokovanie veci a dovolania zo dňa 29.07.2011 v primeranej lehote, koná v rozpore s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy SR. Konanie porušovateľa nie je perfektné, nie je bezvadné. Tento stav neistoty a bezmocnosti sťažovateľa o výsledok konania aj v čase podania ústavnej sťažnosti trvá.“

Sťažovateľ žiada, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadostučinenie v sume 3 000 €, ktoré odôvodňuje „... dľa judikatúry ESLP sa odškodnenie za prietahy zapríčinené súdom v trestnom konaní posudzuje prísnejšie... K odškodňovaniu obetí prietahov zapríčinených súdom v trestnom konaní poukazuje sťažovateľ na aktuálne uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 193/2011 zo dňa 25. 4. 2012, ktorým Najvyšší súd SR judikoval odškodné za 1 rok prietahov v trestnom konaní (nečinnosti) v súdnom konaní zavinených pasivitou súdu v sume: 1.713,98 €.“

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo Mgr. Ing. J. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky a právo prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v Bratislave v konaní vedenom pod č. k. PK 1 T 56/03 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava III sa prikazuje konať bez zbytočných prietahov a predložiť dovolanie sťažovateľa zo dňa 29. 07. 2011 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

3. Mgr. Ing. J. S. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume: 3.000,- € (slovom: tritisíc euro), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. Mgr. Ing. J. S. priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 269,58 € (slovom : dvestošesťdesiatdeväť euro a 58/100 centov), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný zaplatiť na účet jeho právnej zástupkyne - advokátky JUDr. E. K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

V zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola prejednaná v primeranej lehote.

Medzi obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadnejších rozdielov, a preto aj vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti rešpektuje a vychádza z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva možno ich prípadné porušenie posudzovať v rámci predbežného prerokovania sťažnosti spoločne.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, nepripustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že už rozhodoval o predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľa, ktorou namietal zbytočné prieskumy spôsobené postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK 1 T 56/03. O tejto sťažnosti ústavný súd rozhodol nálezom sp. zn. III. ÚS 352/2012 zo 14. mája 2013, v ktorom vyslovil, že základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK 1 T 56/03 porušené boli, a okresnému súdu prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. PK 1 T 56/03 konal bez zbytočných prieskumov. Sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € a okresný súd zaviazal na náhradu trov konania. Tento nález nadobudol právoplatnosť 5. júna 2013.

Ústavný súd z vyžiadaného súdneho spisu zistil, že tento bol po rozhodnutí ústavného súdu o predchádzajúcej sťažnosti okresnému súdu odstúpený na ďalšie konanie 27. júna 2013.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK 1 T 56/03 najmä v súvislosti s nepredložením jeho písomného podania z 27. júla 2011 označeného ako „*Dovolanie*“ Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako dovolaciemu súdu.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK 1 T 56/03 v období do 5. júna 2013

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Z už uvedeného vyplýva, že ústavný súd rozhodol o predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľa, ktorou tiež namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK 1 T 56/03, nálezom č. k. III. ÚS 352/2012-31 zo 14. mája 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 5. júna 2013. Z toho vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa sa v časti do 5. júna 2013 týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol. Napriek tomu, že v predmetnom náleze ústavný súd neprikázal „*expressis verbis*“ okresnému súdu predložiť podanie sťažovateľa označené ako „*Dovolanie*“ Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, príkaz konať je všeobecným a záväzným príkazom, pričom úlohou ústavného súdu nie je špecifikovať jednotlivé úkony (či už vo výrokovej časti, alebo v odôvodnení — ako na to poukazuje sťažovateľ), ktoré by mal okresný súd v rámci odstránenia právnej neistoty účastníka konania uskutočniť.

Na tomto základe ústavný súd v tejto časti sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK 1 T 56/03 v období po 5. júni 2013

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom orgánu alebo rozhodnutím verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ ju doručil ústavnému súdu 14. augusta 2013, t. j. dva mesiace po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu o predchádzajúcej sťažnosti, ktoré sa týkalo tej istej veci.

Táto skutočnosť podľa názoru ústavného súdu v zásade už sama osebe vylučuje, aby ústavný súd po tak krátkom čase opätovne vyslovil porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní, a to ani napriek tomu, že v predmetnej veci už prikázal okresnému súdu svojim nálezom zo 14. mája 2013, aby konal bez zbytočných prietáhov (tento nález bol okresnému súdu doručený 5. júna 2013).

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že v období po 5. júni 2013 nemohlo dôjsť k porušeniu práv označených sťažovateľom postupom okresného súdu v namietanom konaní, a preto sťažnosť v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

Nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že v prípade, ak by okresný súd v ďalšom období v namietanom konaní nepostupoval plynulo, resp. efektívne, sťažovateľovi nič nebráni v tom, aby sa opätovne obrátil na ústavný súd so sťažnosťou, ktorou bude namietat' porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013